

Ἀρρώστια καὶ μοναξιά (Ἰω. 5, 1-15) (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ βρίσκεται σὲ ἓνα ἱερὸ καὶ θαυματουργὸ τόπο, τὴν κολυμβήθρα Βηθεσδά. Ἐκεῖ συναντᾶ γιὰ ἄλλη μία φορὰ τὴν ἀρρώστια καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀνάγκη γιὰ βοήθεια, παρηγοριὰ καὶ θεραπεία. Στὸ διάλογό Του μὲ τὸν παράλυτο μαθαίνουμε ὅτι ἡ ἀρρώστια του ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἀμαρτίας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γιὰ τριάντα ὀχτὼ ὀλόκληρα χρόνια ἦταν κατάκοιτος. Ὁ Χριστὸς «γνοὺς ὅτι πολὺν χρόνον ἤδη ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;».

Ἡ καρτερία στὴν ἀσθένεια καὶ ἡ ἀνοχὴ τῶν ἄλλων

Ἡ θαυματουργικὴ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴ Βηθεσδὰ εἶναι μία ἀπὸ τὶς πολλὲς θεραπείες ποὺ περιγράφουν τὰ Εὐαγγέλια. Κάθε φορά, ὅμως, ποὺ τὴ διαβάζουμε καλούμαστε μεταξὺ ἄλλων νὰ ἐμβαθύνουμε στὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ἀρρώστιας, ὀδύνης καὶ μοναξιᾶς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνάγκης γιὰ κατανόηση καὶ συμπαράσταση. «Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», δὲν ἔχω ἄνθρωπο νὰ μὲ καταλαβαίνει, νὰ μοῦ συμπαρασταθεῖ, νὰ μὲ βοηθήσει. Τὴν ἴδια κραυγὴ ἐπαναλαμβάνουν ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι ἀνάμεσά μας. Κάποτε, μάλιστα, καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι μὲ πικρὸ παράπονο γιὰ τὸ πρόβλημά μας. Τὸ παράπονο ἀπέναντι στὴν ἀδιαφορία τῶν ἄλλων κρύβει μέσα του θλίψη, πόνο, ἀδικία, πικρία, δυσαρέσκεια, ἴσως, ἀκόμη, καὶ θυμὸ γιὰ τὴ σκληρότητα τῶν ἄλλων γύρω μας. Ἀνορθώνει ἓνα τεῖχος ποὺ μᾶς ἀπομονώνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ δὲν μᾶς καταλαβαίνουν καὶ δὲν συμπάσχουν μαζί μας. Βέβαια, στὴν πραγματικότητα, κάθε φορά ποὺ παραπονιόμαστε ἐμεῖς ὀρθώνουμε ἓνα ἀδιαπέραστο τεῖχος ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μας νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς ἀποδεχθοῦμε ὅπως ἀκριβῶς εἶναι.

Στὴν περίπτωση τοῦ παραλυτικοῦ ὑπάρχει μία εἰδοποιὸς διαφορά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαίνεται ὅτι εἶχε μεγάλη ὑπομονὴ γιὰ τὴ μακροχρόνια ἀρρώστια ποὺ τὸν ταλαιπωροῦσε. Δοκιμάζει, ὅμως, ἀμέτρητες ἀπογοητεύσεις. Ἐνῶ «ἄγγελος κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἔταρασσε τὸ ὕδωρ», καὶ κάθε φορὰ «ὁ πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγίνετο», αὐτὸς ἔμενε μὲ τὸ παράπονο ὅτι «ἄλλος πρὸ αὐτοῦ καταβαίνει» καὶ θεραπεύεται. Τὰ χρόνια περνᾶνε καὶ αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ προσδοκᾷ καὶ νὰ περιμένει. Νὰ ἀνανεώνει τὴν ἐλπίδα του γιὰ ἄλλη μία εὐκαιρία.

Ὅμως ὁ παραλυτικὸς ἦταν ἀνεκτικὸς καὶ μακρόθυμος καὶ μὲ τὴν ἀνάληψη ἀπάθεια καὶ ἐγωιστικὴ ἀδιαφορία τῶν ἄλλων. Τριάντα ὀχτῶ χρόνια καθηλωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου εἶχε κατανοήσει καὶ εἶχε ἀποδεχθεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἀκριβῶς ἦταν, σκληροὺς, ἀδιάφορους καὶ ἀνάληπτους. Εἶχε συμφιλιωθεῖ μὲ τὴ δοκιμασία τῆς ἀρρώστιας του. Ζοῦσε τὶς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ νιώθει μέσα στὴ μοναξιὰ του «ἀπερριμμένος», ἄχρηστος, ξεχασμένος καὶ περιφρονημένος. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ τρομακτικὸ αἶσθημα ποὺ μπορεῖ νὰ νιώσει κάποιος. Καὶ ὅμως, ὁ παραλυτικὸς δὲν φωνάζει. Δὲν διαμαρτύρεται ἐναντίον τῶν ἄλλων. Δὲν κρίνει καὶ δὲν καταδικάζει τοὺς γύρω του. Μέσα στὴν ἀδυναμία καὶ τὴ δυστυχία του δὲν στρέφεται κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν παραλογίζεται. Μὲ τὴν καρτερικὴ ἀντιμετώπιση τῆς ἀσθένειάς του καὶ τὴν ἐπιείκειά του πρὸς τοὺς ἄλλους ἄνοιξε τὴν καρδιά του νὰ δεχθεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Περίμενε τὴν ἐπίσκεψη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὑπερνίκηση τῆς μοναξιᾶς

Οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς μας καὶ ἡ ὀργάνωση τῆς κοινωνίας μας ἐπιβεβαιώνουν τὴ φράση τοῦ λογοτέχνη: «ποτὲ ἄλλοτε οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν δὲν ἦταν τόσο κοντὰ ὅσο σήμερα, ἀλλὰ καὶ ποτὲ ἄλλοτε οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων δὲν ἦταν τόσο μακριὰ ὅσο σήμερα». Αὐτὴ ἡ αἶσθηση τῆς τρομερῆς μοναξιᾶς τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου ἐπιτείνεται στὶς δύσκολες ὥρες τοῦ πόνου, τῆς ἀρρώστιας καὶ τῶν ποικίλων δυσχερειῶν τῆς ζωῆς. Τότε ὁ ἄνθρωπος πνίγεται μέσα στὴν ἀπομόνωσή του καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ λόγο τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου «ἄνθρωπον ζητῶ», ἀφοῦ, σὰν τὸν παραλυτικὸ, «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας ζωντανεύει τὸ διάλογο τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὸν Χριστό, ἀνανεώνει τὴν πίστη μας καὶ μᾶς γεμίζει παρηγοριὰ καὶ ἐλπίδα. Στὸ ἄκουσμα τῆς φράσης τοῦ παραλύτου «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», παρουσιάζει τὸν Χριστὸ νὰ τοῦ ἀπαντᾷ «διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγονα, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, στὴν κάθε μοναξιὰ μας ἄς καλλιεργοῦμε τὸν ἑαυτό μας. Ἄς συναισθανόμαστε τότε περισσότερο τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς κατανοεῖ πιὸ

πολὺ ἀπὸ τὸν κάθε ἄνθρωπο, ποὺ μᾶς συμπαραστέκεται καὶ συμπάσχει μαζί μας. Ἄς στρέψουμε τὸ βλέμμα μας σὲ Ἐκεῖνον, γιὰ νὰ ὑπερνικοῦμε τὴ μοναξιά λέγοντάς του «ἐλθὲ ὁ Μόνος πρὸς μόνον, ὅτι μόνος εἶμι καθάπερ ὁρᾶς»- ἔλα ἐσὺ ποὺ εἶσαι Μοναδικὸς σὲ ἐμένα ποὺ εἶμαι μοναχικός, γιατί βλέπεις πῶς εἶμαι μόνος. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr